

ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН ПЕСЕНТА НА НОЩТА

chitanka.info

Дойде, колкото можеше по-бързо. Когато влезе в селото, конят му се беше запенил, а краката му трепереха от умора. Ловецът скочи от седлото и хвърли юздите на притичалото циганче. Огледа се. Площадът бе малък и пращен. Вляво от него се отвори врата. Присви очи и огледа излезлите от кръчмата. Изскърца табелата, която висеше на верига. „При козодоя“.

Тръгна към тримата старци, които го приближаваха. Ръката му се отпусна небрежно над кобура на левия хълбок. Видя как старците трепнаха. Движението му бе недвусмислено.

— Ние те извикахме, ловецо! — излезе единият напред.

Той не му отвърна. Приблужи се и огледа бедняшкото му облекло изпитателно.

— Ние сме бедно село в беден край... — смотолеви другият, — нямаме много. Аз съм старейшината и...

— Как ще платите? — рязко го прекъсна ловецът.

— Ами... — Старецът пристъпи нервно от десния на левия крак. Той се обърна и тръгна към коня си.

— Хей, чакай, чакай...

Ботушите му потъваха в праха на площада почти безшумно.

— Събрахме парите!

Закова се на място и се обърна. Бавно се върна при тях.

— Погрижете се за коня ми добре. Сега ще ям, а след вечеря ще ми разкажете какъв е проблемът.

— Добре, добре. Заповядай! — Тримата започнаха да му се кланят и да му сочат вратата на „При козодоя“.

Ловецът влезе. Помещението бе голо — две маси, голяма празна камина и тезгях, зад който стоеше плешив мъж, тежащ колкото коня, с който дойде странникът. Избра си място, от което да наблюдава вратата и треперещия собственик.

— Месо и вино! — изръмжа ясно и силно.

Бръкна в джоба на ризата си и извади три цигари, които бе свил по-рано през деня. Нареди ги успоредно една на друга на масата. После щракна със запалката и запали едната.

След малко пред него се появи глинена чиния с димящо парче месо, както и кана вино с една пръстена чаша.

Фанърд не докосна чашата. Надигна направо каната. Пи дълго. Виното беше гадно, но след дългия път му се струваше като еликсир.

След последната си глътка плю шумно на пода и се нахвърли на месото.

Приключи с яденето, точно когато вратата на кръчмата се отвори и вътре влязоха тримата старци. Нямаше ли други хора тук, помисли си ловецът. От друга страна, колкото по-бързо се захване с работата, толкова по-бързо щеше да приключи.

— Какъв е проблемът? — попита ги, палейки втората цигара. Не ги покани да седнат при него. Искаше максимално кратко, точно и ясно да разбере каква е ситуацията.

— Ами... Не знаем. Имаме малка църква на края на селото, където започват гробищата...

— Чудесно! Да не искате да ви бия камбаната! — заяде се Фанърд, който бе атеист.

— Ами, не... То... Проблемът е, че...

— Ако до десет секунди не ми кажете какво искате от мен, яхам Вихър и си отивам.

Фанърд стана от стола и хвърли цигарата на пода. Смачка я с ток и се запъти към вратата.

— Някой яде труповете!

Ловецът се обърна към кръчмаря. Явно имаше по-големи топки, отколкото очакваше. Старците бяха смутени.

— Яде труповете?

— Да — намеси се старейшината. — Напоследък имаме висока смъртност. Знаете... застаряващо население, лоши условия... Хората умират. Оставяме ги в църквата, където попа ги опява, а на следващия ден ги погребваме. Но през нощта някой яде от тях.

— Защо седят по цяла нощ? Смрад ли създават?

— Ами не можем толкова бързо да копаем. Нямаме гробокопачи.

— Явно сте закъсали повече, отколкото изглежда.

— Ами не ни е лесно.

— Заведете ме в църквата!

Кръчмарят излезе иззад тезгяха и се поклони едва-едва. Фанърд си даде сметка, че не е от неуважение, а защото шкембето му бе твърде голямо, за да бъде сгънато.

Когато стъпиха на селския площад, луната бе вече изгряла. Сенките на ниските едноетажни къщи се криеха сред дърветата. Ако

не беше лаят на куче, човек можеше да мине през селото без да разбере.

Фанърд се оглеждаше, а лявата му ръка отново бе отпусната над хълбока му, където висеше пистолетния арбалет. Скоро крачките на дебелия кръчмар се насочиха към една тясна улица, от чиито две страни имаше тесни дворове и каменни къщи. След стотина разкрача ловецът видя църквата, чиято камбанария се издигаше над околните дървета и се открояваше на фона на черното небе. Водачът му спря пред вратата и се обърна:

— Аз съм до тук. Не ми се влиза вътре по тъмно.

Усмивката на Фанърд остана скрита в тъмнината. Отвори тежката букова врата и чу как стъпките отекват в стените. Горяха свещи.

— Има ли някой?

Направи още две крачки. Видя маса, на която бе сложен ковчег. Приблужи се и надникна. Усети лека миризма на разложение. Очите му се плъзнаха по тялото на сбръчкана старица. Лежеше със скръстени ръце, а върху тях бяха положени цветя. Отдавна не бе виждал толкова цветя в Отровените земи. Не забеляза следи от ухапвания по откритите части на тялото. Повъртя се малко вътре, но освен прашасала дамаджана с вино, друго не привлече вниманието му. Излезе от църквата и за негова изненада кръчмарят стоеше отпред.

— Мислех, че си духнал отдавна.

— Не съм. Чакам те.

— Донеси ми едно одеяло. Тази нощ ще спя тук.

Кръчмарят се ококори. После тръгна обратно към селото.

Фанърд влезе, колкото да вземе дамаджаната, седна на прага, запали трета цигара и отпи от виното, което се оказа много по-добро от онова, което му сервираха в кръчмата. Имаше тежък мирис на подправки и леко тръпчив вкус. Тежко вино. Като за гробище.

След половин час мъжът се върна и му подаде вързоп.

— Ами... лека нощ! — смотолели и си тръгна.

— Моята ще е лека — засмя се Фанърд. Допуши цигарата и влезе в църквата.

Огледа се и избра да се настани в ъгъла до врата, откъдето се виждаше ковчегата. Хвърли одеялото на земята и отиде да запали още

свещи. Трябваше да има по-добра видимост. Още повече че виното наистина бе тежко.

След като прецени, че е готов, седна на постелята си. Сложи пистолет-арбалета до себе си, за да е в готовност. Опря тънкия си меч, който наричаше просто „Острие“ на стената от дясната си страна. Отпи от виното и се облегна. Притвори очи, но зорко следеше масата с ковчега.

Минаха няколко минути, после час. Два. Клепките му натежаха и той затвори очи. Ослушваше се. Чу мишки на тавана. После навън се обади бухал. Изпука съчка. Резкия звук го накара да погледне изпод притворените клепки. Без да помръдва глава извъртя поглед. Видя как вратата се отваря и тъмна сянка се промъква. Чуваше се тихо шушукане, сякаш сянката си говореше сама. После се приближи безшумно до ковчега.

Ловецът се надигна, стиснал в ръка Острие.

Дребната сянка пъргаво скочи в ковчега и възседна трупа. Наведе се и се чу хрущене. Когато се изправи, Фанърд видя да виси от устата ѝ парче месо. Той извика и се хвърли напред, замахвайки с меч.

Очакваше всичко, но не и домовик-трупоядец. Не беше се сблъсквал досега с такъв. Домовикът усети движението зад себе си и се наведе напред, избягвайки косия удар. После се хвърли към противоположната страна на ковчега. Стъпи на земята и погледна Фанърд. Озъби се. От устата му капеше кръв. Очите му горяха в червено. Цялото му тяло, което беше високо на половина на ръста на нормално сложен човек, бе покрито с дълги косми. Слабо и приведено напред. Пръстите му бяха криви и завършваха със заострени и извити нокти. А ушите му стърчаха отстрани на главата като на прилеп.

Фанърд се хвърли в невероятен скок над ковчега с тялото, но домовика бе изключително пъргав. Шмугна се под масата и изчезна през вратата. Фанърд испсува. Избърса чело и погледна трупа. Цялото лице на възрастната жена бе отхапано. Под кървавата маса се белееха кости.

— Мамка му!

Залости вратата на църквата и легна в постелята си. Утре щеше да го хване.

Събуди го драскане. Всяка една жила в тялото му се изопна от напрежение. Скочи за секунда, държейки в лявата си ръка арбалета, а в дясната Острието. Вратата се отвори. Фанърд се хвърли напред и опря жадната стомана на гърлото на влезлия.

Момичето, което бе притиснал на входа на църквата извика уплашено.

— Коя си ти?

— Аз... аз... аз... идвам при баба...

Фанърд се усмихна. Днес явно щяха да погребват старицата. После се сети за домовика-трупояд.

— Мисля, че е по-добре да затворя капака на ковчега.

— Защо? Какво е станало?

Ловецът пусна момичето и му заповяда да не мърда от вратата. После отиде и закова капака на ковчега. Разказа ѝ за нощта и срещата с изчадието. Когато приключи и се обърна, видя, че момичето се е свлякло и захлупило лице. „Милата ми баба, милата ми баба“, нареждаше то и плачеше.

Фанърд се смути. Не знаеше какво да каже или направи. Знаеше само как да върти меч и да стреля. Приблужи се до нея и трмаво сложи ръка на рамото ѝ. Изненада се, когато тя стана и се сгуши в него. Тялото ѝ се тресеше от хрипове. Погали косата ѝ и я изведе от църквата. За негово облекчение видя да се задават попа и старейшината. Остави ги да се оправят с опечалената и се върна в кръчмата.

Закуси и отиде да види дали циганчето се е погрижило добре за коня му. Остана доволен и хвърли медна пара на момчето. После се запъти към гробищата. Видя събралите се хора — около двадесетина човека. Попът четеше от малка разпокъсана книга напевно. Момичето, което срещна по-рано, бе там и опряно на ръката на старейшината гледаше към черната зейнала яма. Фанърд постоя, докато видя как присъстващите един по един взимат шепа пръст и хвърлят в дупката върху ковчега. Хората се отдалечиха, когато той се наведе и хвърли буца пръст. Каквато и да беше старица, каквато и да беше религията, никой не заслужаваше да бъде изяден след смъртта си.

Тръгна да се разхожда из полето на мъртвите. Чуваха се успокояващи песни на пойни птици, жужене на насекоми, далечни удари на брадва. Ловецът седна под едно дърво и отпи от меха с вода,

който бе взел от кръчмата. Допадна му спокойствието около него. Един скакалец скочи на коляното му. После избяга. Фанърд каза:

— Защо ме следиш?

Издад близкото дърво се показа момичето, което оплакваше баба си.

— Не те следя. Наблюдавам те. Нали ти трябва да се справиш с домовика-трупояд!

— Ще се справя.

— Снощи не можа.

— Но тази вечер ще го убия.

Момичето седна до него. Беше облечена с дълга, широка рокля от черен плат, с висока яка и ръкави до средата на ръката. Фанърд я погледна. Слънцето подпалваше ситните лунички по лицето ѝ, а очите ѝ тъжно синьо сияеха в мъката си.

Момичето неуверено запя. В началото тихо, но постепенно изви глас, който се разнесе в околността. Фанърд слушаше като омагьосан. Толкова тъжна песен, а сякаш дава живец и упование, а извивките на гласа — наслада за сетивата.

Когато след няколко минути последните думи излетяха към планините, Фанърд попита:

— Какво беше това?

— Песен. За баба ми. Тя ме научи!

— Не съм чувал такава песен до сега...

— От далеч е. От юг. Там, където е родена баба ми, където хората са имали всичко в далечни времена — свобода, животни, плодородна земя, където равнината е срещала планината, където реките са извирали от скалите, където щастието и любовта са царували. — Момичето замълча за миг. — Поне, докато не дошли черните, брадати главорези, които поробили земята и семейството на баба не избягало.

Мълчаха, всеки с мислите си.

— На колко си? — попита я Фанърд.

— Има ли значение. Светът умира и за млади, и за стари.

— Но ти си жива.

— Толкова мъртви хора се разхождат като живи, че ми се иска да видя как е от другата страна.

Ловецът замълча.

Момичето се обърна към него:

— Искаш ли да ти помогна за домовика?

— Ти? На мен да помогнеш? — не можа да скрие почудата си
Фанърд.

— Да! По нашите земи са познати тези духове. А и аз от баба
знам как може да го прилъжем.

— Хм. — Фанърд не бе сигурен, че трябва да включва крехкото
девойче в лова си. Не че имаше план. Смяташе пак да се скрие в
църквата и да чака в засада да се появи съществото.

— Какво знаеш за тях?

— Домовикът е домашен дух. Обикновено е покровител на
семейството, на дома, на бащиното огнище. Хората, в чиято къща е, му
оставят храна всяка вечер, за да е сит и да не пакости.

Фанърд се усмихна.

— Искаш да кажеш, че този е гладен?

— О, да, много е гладен! Затова е станал и трупояд.

— Ще го примамя тогава с храна и ще го убия!

— Не — тръсна глава момичето, — ще го примамим двамата. Не
смяташ ли, че искам и аз да отмъстя за това, което стори на баба ми.

Ловецът се замисли и кимна.

— Добре. Ще участваш, но ще стоиш зад мен през цялото време.
Не искам да те нарани!

— Все едно ти пука за мен... — Тя избяга между дървета.
Отдалеч се чу как вика: — Казвам се Айли. Така и не ме попита.

Фанърд остана сам в жаркия следобед.

Слънцето докосваше хоризонта с крайчето си, когато ловецът
закрачи към църквата. В раницата си носеше голямо парче печено
телешко, което смяташе да ползва за примамка. Бе заменил малкия
пистолетен арбалет с голям, който беше достатъчно мощен да убие
бивол от 100 метра. Влезе в църквата, постла одеялото си на
вчерашното място, после закрепил една греда, върза я с въже, така че
като го дръпне, тя да падне и да залости вратата. Планираше един да
излезе жив от църквата. После остави месото на масата, приготви
арбалета и седна. Рано беше, но искаше да е готов.

Слънцето залезе и гъст мрак плъзна из ъглите на помещението. Фанърд се отпусна. Усещаше миризмата на печеното месо. Нямаше начин домовика да не дойде. Тогава чу шум. Клекна, готов да скочи, държейки въжето в ръка. Вратата изскърца и се отвори. Слаба фигура се вмъкна.

— Аз съм — чу се женски глас.

Фанърд изруга на ум.

— Какво правиш тук?

— Нали се разбрахме заедно да убием трупояда! — Макар думите да бяха изречени шепнешком, ловецът долови яда в нотките им.

Момичето мина покрай него и остави на масата голяма паница.

— Месо! Домовиците повече обичат мляко — прясно издоено кравешко мляко!

— Не знаех — каза Фанърд.

— Как ще знаеш като не искаше и да ме попиташ — заяде се Айли.

После се обърна и седна в постелята му. Фанърд се настани до нея. Раменете им се докосваха. Звуците на нощта се настаниха в тишината, настанала между тях. Чакаха. Времето бе на тяхна страна. Два самотни силуета в скелета на символа на старата вяра.

Айли се напрегна. В следващия миг и Фанърд чу шум като от влачене. Малката изкривена фигурка влезе предпазливо. Огледа се и подуши въздуха. Храната на масата привлече вниманието ѝ. Домовикът се хвърли към млякото и лакомо започна да лочи.

Фанърд дръпна въжето — вратата се затвори и гредата падна, залоствайки я. Съществуто нададе вой и се хвърли към мъжа. Беше адски бързо, а острите нокти разрязаха ръката на ловеца, който едва успяваше да предпази тялото си от ударите.

Айли вдигна тежкия арбалет, изчака подходящия момент и дръпна спуська. Чу се звън на тетива, вой и трясък. Две тела паднаха.

— Мамка му! Защо стреляш по мен?

Айли се приближи и видя Фанърд и падналия под него домовик. Стрелата стърчеше от дланта на ловеца, пронизала през гърдите и злобното същество.

— С една стрела два заека! — усмихна се момичето. — Отивам за помощ!

Излезе да доведе знахар и старейшините. Радваше се. Фангърд нямаше да ѝ се сърди дълго, а можеше и да се съгласи да я вземе със себе си. Айли искаше да стане ловец. Вече нямаше какво да я задържа в забутаното село, а странникът беше най-добрата причина да промени живота си. На излизане Айли пееше за далечната прародина на свободните хора.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.